

פרשת "צו"

פרשת השבוע – הצעה לשיחת מפקד

פרשת השבוע היא קטע מתוך חמשת חומשי התורה הנקרא בכל שבת (וראשיתו נקרא גם בימי שני וחמישי) במטרה להשלים מחזור קריאה שנתי של התורה כולה המתחיל לאחר שמחת תורה. השבת נקרא את פרשת "צו", הפרשה השנייה בספר ויקרא (פרק ו' פסוק א' – פרק ח' פסוק ל"ו).

לאחר שהפרשות האחרונות בספר שמות עסקו באופן נרחב בבניית המשכן, מגיע ספר ויקרא העוסק באופן נרחב בעבודה עצמה שהייתה נהוגה במשכן - הקורבנות.

עיון בפסוקי התנ"ך מלמד שעבודת הקרבנות היתה מלווה בתהליך נפשי עמוק של היטהרות המחשבה ותיקון המעשה. העבודה הייתה רצויה רק כאשר היא ביטאה שינוי אמיתי לטובה: **"למה לי רב זבחיכם יאמר א-דני (...)** לא תוסיפו הביא מנחת שא, קטרת תועבה היא לי רחצו הזכו הסירו רע מעלליכם מנגד עיני, חדלו הרע: למדו היטב, דרשו משפט, אשרו חמוץ, שפטו יתום ריבו אלמנה" (ישעיהו, פרק א', פסוקים י"א – י"ז).

אחד הקורבנות המתוארים בפרשה הוא קרבן "תחטאת". לפי המתואר בתורה, כאשר אדם שגה ונהג שלא כשורה, היה רשאי להקריב קרבן זה ולכפר על מעשיו: "ואם נפש אחת תחטא בשגגה מעם הארץ בעשתה אחת ממצות א-ד-ני אשר לא תעשינה (...)

והביא קרבנו (...)" (ויקרא, פרק כ"ד פסוקים כ"ז-כ"ח). גם כאן, לפי פרשני המקרא, לא היה די בהבאת הקרבן בשביל לכפר על הקלקול שנעשה. על האדם המקריב היה להתחרט באמת ולקבל על עצמו שלא לשוב עוד לעולם לדרכו הרעה.

עצם הרעיון שניתן לכפר על מעשי העבר, שהטעויות שטעיתי הינן ברות תיקון אמיתי, הינו רעיון מהפכני. אמנם "את הנעשה אין להשיב" אך את הנעשה בהחלט ניתן לתקן – בחרטה אמיתית, בקבלת אחריות ושינוי הדרכים לטובה. אפילו יותר מכך: מי ששגה יהיה זהיר ומדויק יותר מכאן ולהבא.

בכל צעד ופעולה שלנו כמובן שאנו שואפים לעשיית טוב ומכוונים שלא ליפול ולא לטעות. אך אם טעינו ונפלנו, זה אינו סוף פסוק. בכל עת ניתן לקום, לקחת אחריות על מה שנעשה ולהמשיך, חזקים יותר וחכמים יותר.

זה למעלה מחמישה חודשים שאנו נמצאים בלחימה עיקשת ואינטנסיבית באויב. כולנו נרתמנו למלחמה – בקו הלחימה ובעורף. כמו בחיים כך גם בלחימה ובמשימות השונות - יש הישגים ולצידם גם טעויות. חובתנו לתקן את המקומות בהם שגינו ולהמשיך בחתירה מתמדת למצוינות מתוך כוונה אמיתית לשיפור. נמשיך להילחם ולפעול ככל שיידרש על מנת לעמוד במשימתנו ולממש את ייעודנו בהגנת מדינת ישראל ואזרחיה.